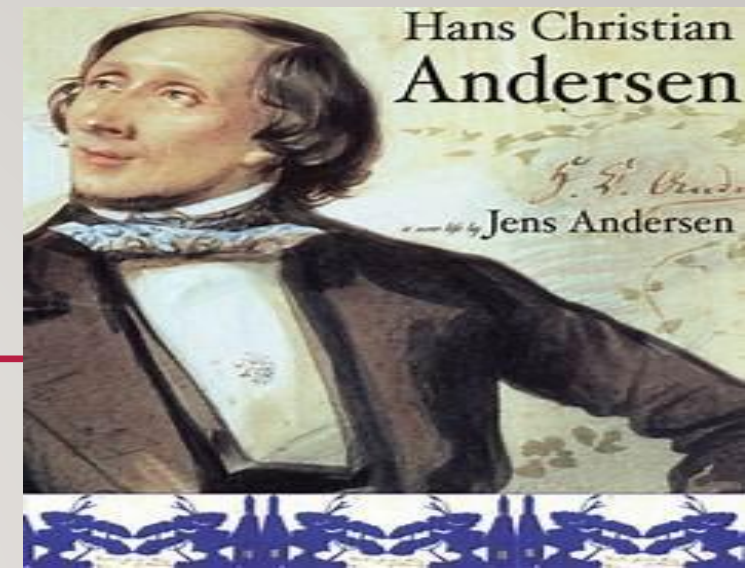

A MESEÍRÁS NAPJA

ÁPRILIS 2.

A MESEÍRÁS NAPJA

Hans Christian Andersen dán meseíró születésnapján van a Gyermekkönyvek nemzetközi napja, valamint a meseírás napja is.

Ebből az alkalomból fogadjátok szeretettel iskolánk három tanulójának a meséjét, amelyeket még „Az Arany ló gyermekei” című meseíró pályázatra készítettek. Ezt a versenyt a Kárpát-medence magyar tanítási nyelvű felső tagozatos diákjai részére hirdették meg 77 történelmi témában.

A Hajdú-Bihar megyei tanulóknak Bocskai István, Görgey Artúr és János vitéz (Horvát János) témákban kellett kutakodniuk és alkotniuk. *(Az eredményhirdetést még várjuk.)*

Sáreczki-Markovics Katalin

GÖRGEY ARTÚR ÉS A SÁRKÁNYKIRÁLY

1849. április 26-án egy gyönyörű tavaszi napra ébredt Görgey Artúr, az újonnan kinevezett, magabiztos honvédtábornok és csapata. Ám ez a nap a magyaroknak nem is volt olyan csodálatos.

Ezen a reggelen vívták ugyanis a komáromi-szőnyi ütközetet, melyben a magyarok a Habsburg Birodalom ellen harcoltak. A csatát megelőző éjjel, Görgey Artúr parancsnok különös álmot látott. Megálmodta, hogy a csatában a habsburgok sokkal többen lesznek, de ha kitartóan küzdenek, segítségükre siet majd a sárkányok királya, aki olyan természetfeletti erővel bír, amit egy közülünk való ember el sem tud képzelni. Ám addig a sárkány nem lép közbe, míg a magyarok meg nem mutatják neki, hogy méltóak a sárkánykirály segítségére. Ezt úgy tudják majd bebizonyítani, hogy Görgey Artúr parancsnoknak fel kell ugrani a fenevad hátára, és repülnie kell vele három kört a habsburgok felett, és ekkor majd csodák csodájára, történni fog valami különleges.

Artúr parancsnokot nem hagyta nyugodni az éjjeli látomás. Az álomból felkelve azon gondolkozott, hogy a sárkánykirály létezik-e, és valóban a segítségükre sietne-e? Ha létezik és segít, vajon mégis, hogy tudna ő felülni a hátára? Túl sok ideje nem volt ezen morfondírozni, mivel indulni kellett a harcba. Felvette hát a páncélruháját, megfogta az aranykardját, és elindult a csatatér felé. Odaállt csapata élére, és mikor megszólalt a hatalmas, eget rengető trombitaszó, támadást kiáltott a csapatának, majd közösen elindultak az ellenfél felé. Minden úgy történt, ahogy az álomban látta! A habsburgok valóban sokkal erősebbek voltak, és sokkal többen is voltak az ő seregénél. Mind tetőtől -talpig páncélba öltözve! Artúr parancsnok egyre csak biztatta a katonáit, abban reménykedve, hogy mégis válóra válik az álma és a sárkány észreveszi katonái bátor helytállását, és talán a segítségükre siet. Az ellenfél egyre gyorsabban közeledett a vár felé, csak harcoltak, és harcoltak! Már majdnem győztek, mikor felragyogott az ég alja, és a közeli hegy mögül előrepült az álomban látott hatalmas sárkány. A szivárvány összes színe látható volt rajta. Ő volt a világ legeslegszebb teremtménye. Görgey Artúr parancsnok egy percre sem gondolkozott, egy hirtelen ugrással felpattant a hatalmas lény hátára, az pedig felröppent az égbe, olyan magasra, hogy a földről alig lehetett őket látni. Aztán lejjebb ereszkedtek, háromszor körberepültek a habsburgok feje fölött, negyedjére az összes ellenség a földre hullt.

Volt nagy örömezés a várban! A lakosok nagyon örültek a győzelemnek! Mindenki Görgey Artúr parancsnok hősie batorságát magasztalta. Egy legenda azóta is úgy tartja, hogy valahol, Magyarország erdőiben ott él ez a rejtélyes sárkány. Nem láthatja akárki, csak az arra méltó ember találkozhat vele. Sokan próbálkoztak már, de a mai napig senki sem járt sikerrel. Ha nem hiszed, járd utána!

Simon Petra 6. a

BOCSKAI KORONÁJA

I. Ahmed szultán miután meghallotta Bocskai István Magyarország fejedelmévé választásának hírért, Konstantinápolyból Budára küldetett egy aranykezű embert, akinek nem csak az egyik keze volt megáldva, hanem mindkettő. A szultán ezt a fiatalembert bízta meg egy szemet gyönyörködtető korona készítésével.

1605. augusztus 3-án érkezett ez a rejtélyes ember, Sándor. Ő egy fiatal 26 éves felnőtt volt.

A királyi fejedő gyönyörű, arany, ezüstszerű gyöngyökkel és drágakövekkel, köztük rubinnal, smaragddal, gyémánttal díszített lett. Bocskai megvendégelte Sándort. Két hétig tartó mulatozást rendezett a tiszteletére.

Másnap Bocskai levelet küldött az ajándék adójának, a török szultánnak is, melyben szíves vendégszeretetét ajánlja fel az uralkodónak. Kincsekkel megrakott szekerekkel érkezett a török szultán. Az út idefele hét nap volt. A sok ékszer, ruhát, díszeket Bocskainak ajándékozta. Fél évig maradt vendégségbe egész kíséretével a magyar nagyúrnál. Bejárták Magyarország legszebb részeit. Bocskai a törökkel összebarátkozott, barátságukat megtartotta, de a Naptól is ragyogóbb koronát és királyi méltóságát visszautasította.

A török szultán irgalmatlan haragra gerjedt. Azt gondolta, hogy ha a szép szó nem használ, akkor diadalmaskodjon az erőszak! Odáig húzódott a dolog, hogy több hónapon keresztül csatáztak. Történt egyszer, hogy Bocskai libabőrös álmot látott, hogyan vethetne véget a csatározásnak. 1605. szeptember 23-án más kiutat nem találva úgy döntött, hogy a kísérteties álmot valóra is váltja. Beöltözött szegénynek Bocskai és elindult az ő „barátjához”. A nincstelen állította, hogy Bocskai küldi a nagytekintélyű szultán őfelségéhez. I. Ahmed hitt neki és a koronát ajánlgatta megint. Az álruhás négy szemközt kérte beszélgetésüket. Az álom beteljesüléseként a szultán poharában lévő borhoz csöpögtetett a pokolból valóaktól kapott bájitalból, ami az eredeti álom szerint megmérgezte volna a szultánt. De jaj! Nem megölte, csak átváltoztatta a szultán alakját. I. Ahmed nagyon apró lett! Bocskainak hirtelen az az ötlete támadt, hogy rálépett és agyonnyomta. Még azon az éjszakán feltűnés nélkül sikerült megszöknie. Sikeresen hazajutott az ellenség táborán keresztül.

Magyarország és Erdély dicső fejedelme december 29-én hunyt el. Utolsó éjszakán megjelent előtte a szultán szelleme, aki azt kérte, hogy a túlvilágba majd fogadja el Jánostól a koronát, mert úgy a túlvilágon boldogabb lesz! A legenda szerint a fejedelem utolsó óráiban félrebeszél, a török szultánnal szócsatázott. E történet a bizonyítéka annak, hogy Bocskai még a halálos ágyán is határozottan védelmezte országunk függetlenségét, nem engedte azt a török fennhatóság alá kerülni.

BUDA ALATT

Buda alatt, a ráckevei régi temetőben járva egy különös útjelző táblán akad meg a tekintet: János vitéz sírja felé mutat a nyíl. Laci papa, és kisunokája, Jancsika, épp a temetőben sétáltak, virágot vittek a dédi mamának. Jancsika már tudott olvasni, így elolvasta a táblát.

- János vitéz sírja. Nézd papa, úgy hívják, mint engem! Megnézzük?
- Érdekes, még sosem láttam ezt a táblát, nézzük meg – válaszolta papa.

Elindultak arra, amerre a nyíl vezetett. Egy nagyon régi sírt találtak. A fejfára egy kard volt festve és egy felirat: „Mindenkiből lehet vitéz!” Nagyon tetszett a fejfa Jancsikának. Ahogy körüljárta, a fejfán mintha egy mintát látott volna. Elkezdte kapargatni és egyre jobban látszódott a minta.

- Mit csinálsz, te gyerek? – kérdezte a papája.
- Gyere csak, papa, valami ide van rajzolva! – mondta Jancsika. Papa odament. Addig kapargatták a fejfát, amíg nem látták a rajzot.
- Ez egy térkép! – csodálkozott a nagypapa. – Olyan, mintha a közeli kiserdő lenne. Ez itt a Csengő patak, ez meg itt a Zsiványtanya.
- Zsivány? Az mi?

- Olyan ember, aki elrabolja mások dolgait.
- Élték itt zsványok?
- Nézd papa, egy nyíl!

Mentek a nyíl után, még két másikat találtak, aztán pedig egy x-et a földön. Jancsika elkezdett a kezével ásni. Nem is kellett sokat ásnia, és talált egy nagy dobozt, amiben egy rozsdás kard volt.

- Lehet, hogy János vitézé volt? – kérdezte papát.
- Lehet! – felelte papa.
- Akkor én is lehetek János vitéz?

Papa erre azt mondta:

- A síron az volt, hogy „Mindenkiből lehet vitéz.” Gyakorolj először egy fakarddal, aztán ha nagyobb lesz, majd gyakorolsz ezzel az igazival, jó?

Jancsika felcseperedve beállt katonának. Bátor tetteit idős nagypapája mindig fátyolos szemmel hallgatta.

Kovács Ábel Dénes 6. c